

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

© 2023 Слободан Станишић
© 2023 за ово издање Вулкан издаваштво

ISBN 978-86-10-04781-3

Ова књига штампана је на природном рециклираном папиру од дрвећа које расте у одрживим шумама. Процес производње у потпуности је у складу са свим важећим прописима Министарства животне средине и просторног планирања Републике Србије.

ВЕСЕЛИ БРОД

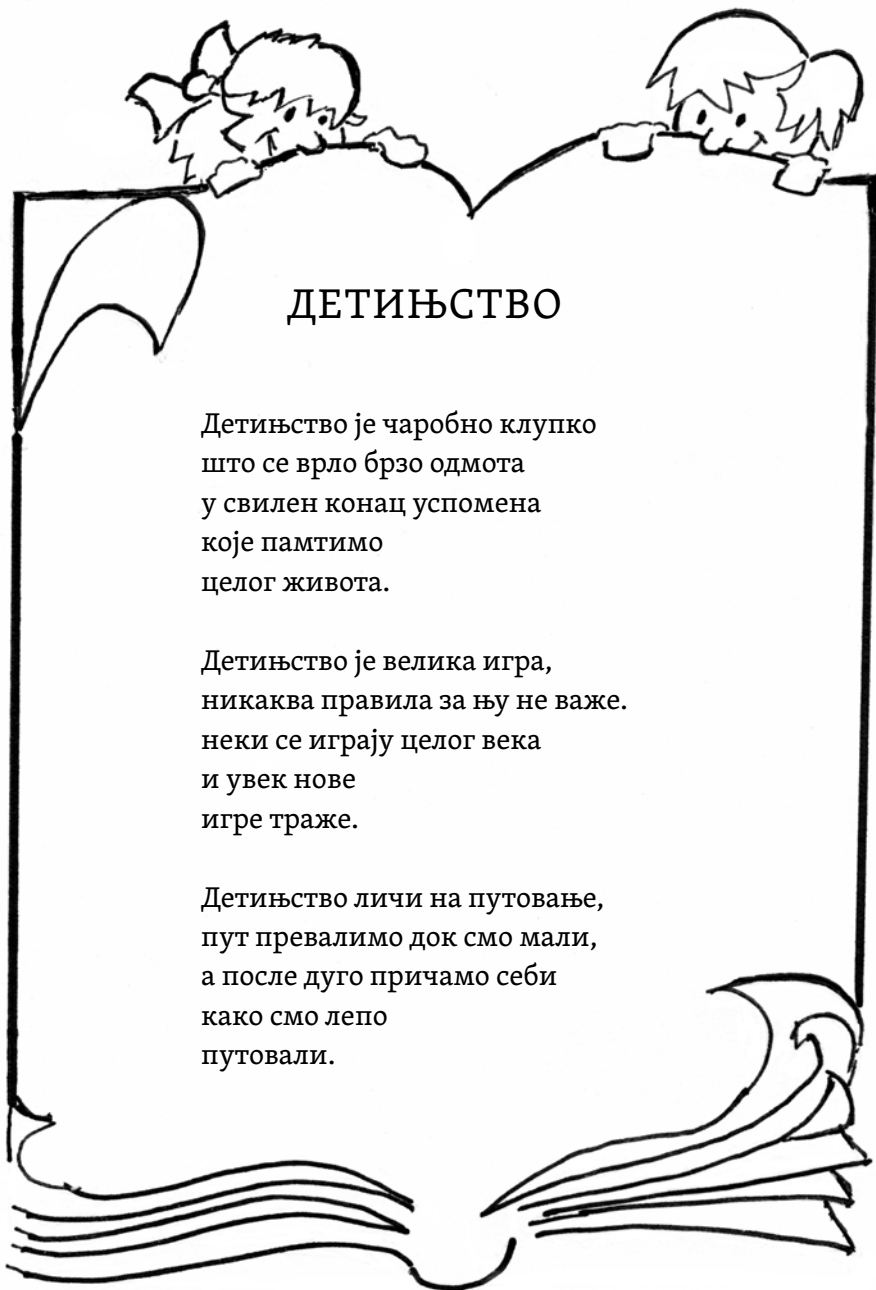

Написао и илустровао:

Слободан Станишић

 Вулканчић

Београд, 2023.

ДЕТИЊСТВО

Детињство је чаробно клупко
што се врло брзо одмота
у свилен конац успомена
које памтимо
целог живота.

Детињство је велика игра,
никаква правила за њу не важе.
неки се играју целог века
и увек нове
игре траже.

Детињство личи на путовање,
пут превалимо док смо мали,
а после дуго причамо себи
како смо лепо
путовали.

УВОД

ПРИЧА ЧУДНОГ ЧИЧКА

Желећи да се одморим, отишао сам на обалу реке, изабрао лепо место и – сео на чичак.

– Што не пазиш! – викну он. – Сео си ми на главу!

– Јао! – узвикнух, што због непријатног боцкања, што у знак извињења. – Случајно се десило.

– Знам ја тебе – настави он. – Дођеш, седиш ту, ћутиш, а после увек однесеш неког од мојих рођака на ногавици. – Хоће ли тако бити и овог пута?

– Не – промуцам несигурно.

– Зашто си онда дошао?

– Пишем нову књигу, а овде се најлепше размишља.

Он се замисли.

– Одавно сам на овој обали – рече после неког времена. – Памтим свакојаке догађаје. Могао бих многе од њих да ти испричам.

– Не заборави да споменеш мене – довикну велики шарени лептир који се ту створи изненада.

– И нешто о јуначким подвизима – додаде вилин коњиц који долете за лептиром.

Слободан Станишић

- Подсећам те на далеке пловидбе - готово шапатам саопшти велики лист који долете са неке гране. Затим се лагано спусти на површину воде и запливи.

Чичак климну својом округластом главом, размисли кратко, а онда поче не само да прича већ и да рецитује, глуми, пева и игра. Кад је завршио, ухвати повољан налет ветра и одлете до листа који је пловио низ таласе.

- Ово је мој Весели брод - довикну.

- Причу о њему мораћеш сам да смислиш.

Потом одоше.

Реших да га послушам. Све песме и приче које сам чуо од њега налазе се на страницама ове књиге. Можете уз њих пловити од странице до странице, а притом ће све личити на весело путовање.

Писац

ПРИЧА О ПОКИСЛОМ КЛИНУ И ЊЕГОВОМ СИНУ

Шетају велики и мали клин,
велики отац и мален син.

Почне ли пљусак, кисне
клин - мокар отац и
мокар син. Од тога
зарђа увек клин
рђав отац, рђа
и син. Чисти
их љутито
мајчица
клин:

О

о

о

Какав отац
такав је
и син,
син,
с
и
н
.
.
.

КУЋА

Кроз овај отвор
дим високо вије,
као сан
он тече
ноћ-дан.

А на дну димњака чврсти кров
косину воли, јер киша некада лије
с јесени или у пролеће кад облак нов
снагу одмери упорним капама што воле
да шетају кровом у жељи да се спусте доле.
Кров сваки, проверите, воли да је увек румен,
као и овај коме стихови замењују дугачкии цреп,
а уз лепоту он чува нам суве главе, знате леп је још
и прозор мали што светли као брош.
Речи су овде уместо цигала слагане,
од среће ту се увек вију игре лагане.
Укућани све једни лепши од других,
нема свађа нит расправа, речи дугих.
Свима је лепо, најлепше песме слажу,
затреба ли некоме, увек сви помажу.
Стога певуши ведре, бодра кућа ова,
састављена је од смеха и од стихова.
А сви гости кад наиђу, сваког трена,
врата за њих стоје широко отворена.

ПЛИВАЧИ

Дечак је сигурним кораком загазио у базен док његова друга-рица остаје на безбедној удаљености.

– Ана, дођи у воду – позва је он.

– Не могу, Милоше – одговори она бојажљиво.

– Зашто? – чудило се дечак.

Она сачека неколико тренутака као да тражи најбоље речи за одговор.

– Не знам да пливам – рече тихо.

– Не брини, ја ћу те научити.

Ана се још мало премишља, подсећајући на некога ко покушава да се присети нечег важног.

– Али, Милоше, ни ти не знаш да пливаш – изгледа да је пронашла одговор.

– То је било некад. Научио сам – био је самоуверен дечак.

– Кад си научио?

– Јуче – објави он одважно.

Ана опет пребира по мислима као да проверава колико то „јуче“ припада далекој прошлости. Онда проговори чврстим гласом:

– Покажи!

Као да је само то чекао, Милош се баци у воду, а онда поче да млатара рукама и ногама. Ана га је посматрала озбиљног лица. Кад се он, најзад, заустави крај ивице базена, она рече:

– Стварно добро пливаш.

Слободан Станишић

– Ето видиш – Милош је блистао од среће. – Можеш и ти тако. После тога Ана се поново удуби у мисли, изгледало је да одмерава сопствене снаге, а онда саопшти:

– Могу!

Потом уђе у базен, испружи се преко површине воде. Замахивала је рукама и ногама исто онако како је то Милош малочас чинио.

– Одлично! Одлично! – узвикивао је дечак раздрагано.

Затим донесе важну одлуку.

– Сутра почињемо да ронимо!

– Али не можемо – била је неповерљива Ана.

Милош се намршти.

– Зашто?

– Овде је сувише плитко!

Обоје се усправише да провере дубину, при чему Милош схвати да је Ана у праву. У малом базену вода им није била ни до колена. Али одлучни дечак се није предавао. Одмах је почео да смишља неку другу игру.

КОЛАЧИ

Права радост сваког славља,
тренутак што много значи
најлепши је за све госте
кад се послуже...

Баш их желе, баш их воле,
ко ће то да протумачи,
сви се редом облизују,
кад се послуже...

Погледи им просто пламте,
из очију срећа зрачи,
осмех краси свако лице
кад се послуже...

Права радост сваког славља,
тренутак што много значи
најлепши је за све госте,
кад се послуже...

ЦРВЕНПРИЧА

Била једном једна лутка на навијање,
у машинице везивала је траку,
волела је санкање и скијање,
а највише своју лутка-баку.

Сретала је често страшног вука,
начињеног од пластике чисте,
тај уместо салате и лука,
једе лутке и то увек исте.

Али, срећом, у правом тренутку,
храбри ловац који воли цвеће,
стиже вука и спасава лутку,
онда прича из почетка креће.

Била једном једна лутка на навијање,
волела је санкање и скијање.

ЈЕДНО ИМЕ – САМО ДВАПУТ

БУБАМИРА, БУБАМЕРА, БУБАМОРА,
БИБАМАРА, БОБАМАРА, БЕБАМАРА,
БАБАМАРА, БУБАМАРА, БЕБАМИРА,
БОБАМИРА, БАБАМИРЕ, БИБАБЕРА,
БУБАМУРА, БУБАМРУА, БУБАБАРА,
БОБОМАРА, БУБАМАРА, БУБАБАРА,
БЛБАМАРА, БУБАМУРА, БЕБАМОРА,
БУБАМИЛА, БУБАМАЛА, БУБАМЕЛА.

ВЕСЕЛИ БРОД

Лист је пловио низ мирну површину реке. Украшавале су га разне боје: жута, браон и зелена, по којима су се распоредиле тачкасте, тамне мрље. Пловио је сигурно, попут праве лађе, а кад је пожелео да пристане, направи заокрет и приђе обали.

Из високе траве провири весељак Чича Чичак, који спремно дочека долазак пловећег листа.

– Брод је упловио у луку – узвикну. – Време је за полазак!

Затим, захваћен првим налетом благог ветра, полете и спусти се на лист.

– Одакле стиже овај брод? – упита.

– Са гране највећег дрвета у шуми – одговори лист.

Затим одлучи да и сам постави питање.

– А ко си ти?

– Ја сам капетан брода лично – гласио је одговор.

– Али где је тај брод? – лист је и даље био знатижељан.

– Мој брод си ти – саопшти капетан Чичак одлучно.

Лист хтеде још нешто да каже, али не стиже, пошто Чича Чичак запева:

*Посада смо овој брода,
река с нама радосић дели,
на њалуби нашеј брода
сви су срећни и весели.*

Слободан Станишић

Хитајући преко ливаде, дугим скоковима, приближавао се крупан и леп скакавац, звани Скочибрз. Кад стиже до обале, застаде зачуђено, а онда упита:

– Има ли места за мене? Одувек сам желео да будем морнар.

Чичак и Лист одговорише у један глас:

– Добро дошао, морнару!

Скочибрз заузео место на палуби и убрзо одјекну заједничка песма:

*Ведро небо, мирна вода,
џосага смо овој броду.*

Са врха шареног цвета посматрао их је лептир Лакокрили. Увек радознао и жељан нових узбуђења, замахну крилима и зачас стиже до Листа.

– Ваша лепа лађа нема једра – рече. – Моја крила су душу дала за једрење, ако ме примате.

Ови одговорише:

– Добро дошао, бићеш нам једро.

Лакокрили заузео место на средини брода, а онда сви сложено запевахе:

*Река с нама радосиј дели,
сви смо срећни и весели.*

Изненада, на саму ивицу листа слете мала шарена буба.

– Ко си ти? – упита Лист заинтересовано.

– Ја сам Буба Мара Лепа Шара – одговори она.

– Желиш ли да нам се придружиш? – био је знатижељан скакавац Скочибрз.

Слободан Станишић

– Слетела са само да одморим крила, а допала ми се и ваша песма.

– Онда буди путник – одлучи Чича Чичак.

– Пошто волиш песму, можемо заједно да запевамо – предложи лептир Лакокрили.

Лепа Шара прихвати тако да се ускоро заори:

*На љалуби овој бродга
сви су срећни и весели.*

Док су се они веселили, на обали је било оних који вредно раде. Мрав звани Мрависимо носио је велику мрву на леђима и журио према мравињаку. Лептир Лакокрили, који је ширио крила личећи на право бродско једро, угледа га и довикну:

– Хеј, мравуљко, имаш ли мало хране за гладну посаду брода?

– Како да не – одврати Мрависимо.

Затим пређе преко дршке Листа прислоњене на обалу. Пошто им остави ону мрву, спреми се да крене и потражи нову. Али посада није хтела да га пусти.

– Нахранио си нас, ред је да заједно запевамо.

Предлог је прихваћен и Чича Чичак, Скочибрз, Лепа Шара, Лакокрили и Мрависимо, запеваше из свег гласа:

*Радују се и веселе
сви с љалубе овој бродга,
сада с нама срећу деле
ведро небо, мирна вода.*

У том тренутку, враголасти Ветар пожели да се придружи овом весељу. Зато пирну и лист се искрену, што је све на њему узнемирило.

